

Π Ρ Ο Π Ο Σ Ι Σ
ΤΗΣ Α.Θ.ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
κ. κ. Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Υ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ
ΤΟΥ ΜΑΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ
κ.κ. Ν Ε Ο Φ Υ Τ Ο Υ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ ΓΕΥΜΑ
(Φανάριον, 22 Σεπτεμβρίου 2013)

Μακαριώτατε καί προσφιλέστατε ἀδελφέ Μητροπολίτα Σόφιας καί Πατριάρχα πάσης Βουλγαρίας κύριε Νεόφυτε μετά τῆς περί Ὑμᾶς ἱερᾶς συνοδείας,

Ἱερώτατοι ἅγιοι ἀδελφοί,

Ἐντιμότατοι κύριοι Γενικοί Πρόξενοι τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Βουλγαρίας,

Ἀγαπητοί συνδαιτυμόνες,

«Κύκλω τῆς τραπέζης» ταύτης τῆς ἀγάπης καί τῆς εὐφροσύνης τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, χαίρομεν καί εὐφραινόμεθα βλέποντες «ὡς στελέχη τὰ ἔκγονα» τῆς κατὰ Βουλγαρίαν Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὰ ὅποια προσήγαγεν εἰς Χριστόν τό Ἱερόν τοῦτο Κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας, φέροντα «κλάδους ἀγαθοεργίας». Δηλαδή συγκεκριμένως, χαίρομεν βλέποντες καί ἔχοντες μεταξύ ἡμῶν, Ὑμᾶς, Μακαριώτατε Ἀδελφέ καί τήν τιμίαν συνοδείαν Ὑμῶν, καί ἐν τῷ προσώπῳ Ὑμῶν ἅπαν τό εὐσεβές Ὁρθόδοξον γένος τῶν Βουλγάρων, καί ἀπευθύνομεν Ὑμῖν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου, τῇ παραμονίμῳ καί εἰς αἰώνιον ζωὴν ὀδηγούσῃ Μυστικῇ Τραπέζῃ, ἀλλά καί ἐν τῇ ὑλικῇ καί γειρᾷ ταύτῃ συνεστιάσει, τῇ παρερχομένη ὡς «ἀτμίδι καπνοῦ», ἐγκάρδιον χαιρετισμόν καί ἀσπασμόν, ἐν εὐχαριστίαις πολλαῖς ἐπὶ τῇ εἰρηνικῇ Ὑμῶν ἐπισκέψει, τοῖς ἐκδηλωθεῖσιν αἰσθήμασιν ἀγάπης καί σεβασμοῦ καί ἀναγνωρίσεως τῆς διακονικῆς προσφορᾶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί ἐπὶ τῇ ἀγαστῇ συνεργασίᾳ καί πλήρει ταυτότητι ἐν πᾶσι τοῖς συζητηθεῖσι διμερέσι καί πολυμερέσι ζητήμασιν.

Ἡ κοινὴ Ὁρθόδοξος πίστις ἀποτελεῖ σημεῖον ἐνότητος, ἡ δὲ Ἐκκλησία ἡμῶν δίδει πάντοτε εἰς τόν ἄνθρωπον τὴν δυνατότητα νά ὑπερβαίῃ τὴν φυλετικὴν, ἐθνικὴν καί γλωσσικὴν ἰδιαιτερότητα καί νά αἰσθάνηται ὡς πολίτης τοῦ Οὐρανοῦ, ὅλους δὲ τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἀδελφούς του. Εἰς τό πρόσωπον τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἀναγνωρίζομεν τόν αἰώνιον ἀδελφόν μας.

Ὅθεν, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ χῶρος εἰς τόν ὅποιον συναντῶνται οἱ

ἄνθρωποι ἐκ παντός γένους, συνημμένοι εἰς ἓν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὁ δὲ ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα ὁ Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος πιστός, βιώνει τὴν πανενότητα ταύτην εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκάλεσε τὸ Παράκλητον Πνεῦμα.

Ἐπιτρέψατε ἡμῖν καὶ κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην στιγμήν νά ἐκφράσωμεν τὴν προσωπικὴν ἐκτίμησιν, ἀπορρέουσιν ἐκ βιωματικῆς ἐμπειρίας, ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι λαοὶ ἐζήσαμεν πάντοτε ἐν θαυμαστῇ ἐνότητι καὶ συγχρόνως ἐν ἀλληλοπεριχωρήσει. Ἰδιαίτερος, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς δύο ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι τὴν χρυσὴν περίοδον τοῦ Ἠσυχασμοῦ κατὰ τὸν 14^{ον} αἰῶνα, ἐνῶ οἱ κρατικοὶ μηχανισμοὶ κατέρρεον, ἀνεδείχθησαν δυναμικαὶ πνευματικαὶ φυσιογνωμίαι, αἱ ὁποῖαι διετήρησαν τὴν ἐλπίδα καὶ ἄσβεστον τὴν δῶδα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθείας, ἀπετέλεσαν δὲ καὶ ἀποτελοῦν μόνιμον καὶ διαρκῆ πηγὴν ἐν ὅ τ η τ ο ς, ὡς οἱ Ἅγιοι Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Θεοδόσιος καὶ Εὐθύμιος Τυρνόβου, οἱ ἡσυχασταὶ Πατριάρχαι Κάλλιστος, Φιλόθεος καὶ ὁ ὀλίγον μεταγενέστερος ταπεινὸς καὶ ἄσημος καὶ ἀπλοῦς καὶ κρυπτόμενος δι' ἀρετὴν καὶ ἐξ ἀρετῆς Ἅγιος Νήφων. Οἱ Ἅγιοι αὐτοί, ὡς καὶ οἱ πολλοὶ νεομάρτυρες, οἱ ὁποῖοι εἰς δυσκόλους καιροὺς ἔλαμπαν διὰ τοῦ μαρτυρίου των ὡς φῶς τοῖς «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις» Ὁρθοδόξοις πιστοῖς, ἀποτελοῦν σημεῖον ἀναφορᾶς καὶ ὁδοδείκτην καὶ διὰ τὰς σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἡμετέρων λαῶν.

Τὸ παράδειγμα, ἐξ ἄλλου, τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀποσταλέντων Θεσσαλονικέων Ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Μήτηρ αὕτη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐγαλούχησεν ὀρθοδόξως καὶ ἐδέχθη εἰς τοὺς φιλοξένους κόλπους αὐτῆς ὀλόκληρον τὸ ἔντιμον Βουλγαρικὸν Ἔθνος καὶ ἄλλους πολλοὺς λαοὺς καὶ ἔθνη τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς εὐρυτέρας περιοχῆς, χωρὶς νά τοὺς ἀφομοιώσῃ γλωσσικῶς καὶ φυλετικῶς, καὶ ἐδημιούργησεν ἓνα ὀλόκληρον νέον πολιτισμόν, δέον νά ἀποτελῇ πάντοτε δι' ὅλους ἡμᾶς τοὺς ἐπιγενομένους, τὸ δένδρον καὶ τοὺς κλάδους, τὴν ρίζαν καὶ τὰ ἔκγονα, ἀπλανῆ ὁδοδείκτην καὶ ἀνεξάντλητον πηγὴν ἐμπνεύσεως.

Σύν τούτοις, προέχει πάντως, κατὰ τὴν ἡμετέραν προσωπικὴν ταπεινὴν γνώμην, ἡ ἰσχυρὰ ἐνότης τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν ὡς ἀδάμαντα ὀφείλομεν οἱ πάντες, ἐν ἀγάπῃ γνησίᾳ καὶ οὐχὶ ἐν λόγοις, νά διαφυλάξωμεν. Ἡνωμένη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νά δώσῃ, ἰδιαίτερος σήμερον, πρὸς δύο κατευθύνσεις μαρτυρίαν: πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῶν ἰδίων πιστῶν τῆς ὅτι εἶναι Μία Ἐκκλησία ἢ Ὁρθοδοξία· καὶ πρὸς τὴν ἑτέραν κατεύθυνσιν, πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν κόσμον ἐν γένει, ὅτι εἴμεθα ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, δηλαδὴ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ὡς ταπεινὸς διάδοχος Φωτίου τοῦ Μεγάλου, διὰ τῆς εὐχῆς, ἐλπίδος καὶ

προσδοκίας ταύτης, ὑψοῦμεν τό ποτήριον ὑπέρ τῶν ἐκγόνων τοῦ Βυζαντίου καί τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, δηλαδή ὑπέρ τῆς Ὑμετέρας φίλης Μακαριότητος, Πατριάρχα κύριε Νεόφυτε, τῆς σεβασμίας Ἱεραρχίας, τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν τοῦ γένους τῶν Ὀρθοδόξων Βουλγάρων, καί εὐφροσύνως ὁμολογοῦμεν: «Ἴδού δὴ τί καλόν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα· ἐν τούτῳ γάρ ὁ Κύριος ἐπηγγείλατο ζωὴν αἰωνίαν».

Εἰς πολλά ἔτη!